

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam”*

Pál apostol Timóteushoz írt második levelének sokunk által ismert mondata jutott először eszembe, amikor értesültem arról, hogy Kásler Miklós professzor úr, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, az Országos Onkológiai Intézetnek több évtizeden át főigazgatója, az Emberi Erőforrások Minisztériumának minisztere, a Magyarországi Kutató Intézet alapító főigazgatója elhunyt.

Miniszterelnök Úr!

Kedves gyászoló Család!

Kedves Barátok, Pályatársak!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Engem ért az a fájdalmas megtiszteltetés, hogy Kásler Miklós miniszter úr ravatalánál, a Magyar Kormány képviseletében, mint egykor volt munkatársa, tisztelője és korábbi kormányzati munkájának részbeni folytatója, megemlékezzem Miniszter úr hihetetlenül gazdag és értékes életútjáról, az orvostudomány nemzetközi hírének képviselőjéről, a Magyar Kormány humán területekért felelős minisztereként meghatározó tagjáról, a magyar nemzet iránt elkötelezett és múltját szisztematikusan kutató tudósról, a keresztény hitét mindenkor és mindenhol vállaló emberről.

Miniszter úr a posztmodern minden értéket megkérdőjelező időszakában vállalta orvosként az ősi orvosi eskü szerinti, emberi életért folytatott küzdelmet, az orvosi eskü talán legfontosabb mondatát: „Salus aegroti suprema lex esto.” – „A beteg érdeke a legfőbb törvény.” A közéletben az egyetemes erkölcsi normák képviseletét, a magyar nemzet iránti tántoríthatatlan hűségét és a széles nyilvánosság előtt megélt istenhitét. Soha nem könnyű népszerűséget keresett, hanem egy olyan örök értékrend elkötelezett követőjeként

élte életét és végezte feladatait, amelynek középpontja és irányítója a világunkat megteremtő és életünket vigyázó Isten, akinek a Fia nekünk a szőlőtő, és akinek mi vagyunk a szőlővessző. Miniszter úr ebben „szőlővesszőként” egész életében bő termést hozott, és még utolsó heteiben is elkötelezett volt abban, hogy szenvedéseit a magyar nemzet megmaradásáért és felemelkedéséért ajánlja fel mindannyiunk Istenének.

Ma egy olyan nagy tudású professzortól, iskolateremtő tudóstól, meghatározó vezetőtől veszünk búcsút, aki az onkológiai kutatás területén azt vallotta, hogy: „Számomra minden ember élete a legnagyobb érték, ami létezik.” A gyógyítás művészete Kásler Miklós professzor úr számára olyan hivatás volt, amelyben nem betegségeket kezelt, hanem a teljes embert gyógyította – nagy odaadással, türelemmel és együttérzéssel. Sok ezer honfitársunk köszönheti életét ma is a professzor úr kimagasló tudásának, az emberi élet iránti elkötelezett tiszteletének. Ahogy a betegség nem tesz különbséget ember és ember között, úgy Kásler professzor úr sem tett soha: mindenki ugyanarra a tisztességes, lelkiismeretes és körültekintő kezelésre számíthatott tőle, szaktudása megkérdőjelezhetetlen volt.

A hazai és a nemzetközi onkológiai élet tekintélyes alakjaként 26 évig vezette az Országos Onkológiai Intézetet. A magyar onkológiai betegellátás világszínvonalra fejlesztése az ő nevéhez fűződik. Részletes önéletrajza több tíz oldalas, szakmai tevékenységének, könyveinek, publikációinak, hazai és nemzetközi kitüntetéseknek, tudományos társaságokban való tagságainak sora végelethetetlen.

Nevéhez fűződik a Nemzeti Rákkontroll Program elindítása, a robotsebészet elterjedésének elősegítése, valamint a hazai onkoterápiás protokoll fejlesztése. Az onkológiai kutatás és gyógyí-

tás nemzetközi elismertségű vezetőjétől veszünk ma végső búcsút. Számos könyv és könyvrészlet, hazai és nemzetközi publikáció, kurzus és előadás jelzi szakmai életútjának gazdagságát.

Miniszteri biztosaként is az első kapocs az orvosi, gyógyszerészi hivatáson keresztüli hivatásbéli kötődés volt. Mint első minisztériumi találkozásunkkor mondta: Balázs, Szent Damján és Kozma példája az, minek mindenkoron vezetnie kell!

Professzor úr a klasszikus műveltség hordozója és átadója, a tudományos ismeretek birtokosa és közvetítője volt. Oktatóként meggyőződése volt, hogy a tanítás nem csak ismeretátadás; annak a jövő nemzedékek szellemi-lelki formálását is magában kell foglalnia. Egész akadémiai pályája e felismerést tükrözi. Személyes kapcsolatra törekedett tanítványaival, hogy azon keresztül közösen fedezhessék fel, mi az a talentum, amelyet ki-ki embertársai szolgálatába állíthat. Következésként képviselte, hogy a katedrán az oktatónak példaképnek kell lennie, a tanítás pedig olyan emberformáló erő, melyben benne foglaltatik a nemzet jövője.

Kitüntetései, elismerései, köztük a Széchenyi-díj és a Magyar Tudományos Akadémia doktori címe igazolja, hogy mint a magyar és az európai orvostudomány kiemelkedő képviselőjének tevékenységéért örök hálával tartozunk.

A Magyar Kormány tagja volt, amikor a koronavírus-világjárvány elérte Magyarországot. Ebben az időszakban a hazai védekezés meghatározó vezetőjévé vált. A tudós orvosprofesszor ismeretanyagával, előrelátásával, hivatástudattal és a társadalom egészéért vállalt felelősséggel végezte feladatait. A pandémia erősítette önazonosságát, hiszen egész életében a gyógyítást és a köz szolgálatát tekintette elsődleges feladatának.

A tudomány több területén is rendkívül jártas volt, különösen a történelemben és az irodalomban. Szívügye volt, hogy a magyarság is megismerje múltját, és méltó módon tekinthessen történelmi eleire. Első intézkedéseinek egyike volt a Magyarságkutató Intézet létrehozása, ennek a későbbiekben vezetője és tiszteletbeli elnöke is volt. Kitérőhatalommal hordozta a szívében a magyarság szeretetét. Szívesen és gyakran barangolt a Kárpát-medencében, leggyakrabban

Erdélyben. Mérhetetlen szeretettel és tisztelettel tekintett nemzetére, azt egész életében hűségesen szolgálta. Ahogy mondta: „Életemnek a nagy élménye, hogy magyar vagyok.”

Kásler Miklós miniszter és professzor úr hozzáállásának meghatározó eleme volt a hűség: hűen élni hivatáshoz, hűnek lenni a hazához és hitbéli meggyőződéshez. Mindig bátran vállalta a hitét, akkor is, ha emiatt gyakran gyenge színvonalú támadások keresztüztübe került. Vállalta, mert pontosan tudta, hogy a legnagyobb kincs, ami átadható, az istenszeretet, és hogy a legerősebb talapzat, amire családot, nemzetet, hazát lehet építeni, az a kereszt. Feltétel nélkül bízott az Úrban, aki megígérte: „Aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom mennyei Atyám előtt”.

Megtapasztalta, hogy a tudomány végül Istenre talál, és megélte, hogy életünk célja, hogy Istenre találjunk. Ezért orvosként, közszereplőként és miniszterként sem félt feltenni a legfontosabb kérdéseket, amikor kiemelkedő feladatokat kapott az ország egészségügyének és humán területeinek politikai irányításában. Tudta, hogy mindent a Teremtőtől kapott, és Neki is ad majd vissza mindent. Ebből a felismerésből eredt a bölcsessége, számos megnyilatkozása, mely során a szív bőségéből szólt a száj.

Kásler Miklós az az ember volt, aki magasba tartotta a zászlót, ami alá odagyülekezhattünk mind, akiket egyesít a hazaszeretet, a nemzeti elköteleződés, a keresztény örökség. Kiemelkedő érdeklődéssel fordult a történelemfilozófiai sorskérdések felé, ezért szenvedélyesen kereste az adekvát válaszokat arra, mi végre vagyunk itt a Kárpát-medencében, magyarként mi a küldetésünk, és hogyan építhetünk gyarapodó nemzetet a 21. században. A nemzeti sorskérdésekre adott jó válaszok megfogalmazása volt egyik életcélja, amelynek érdekében életre hívta a Magyarságkutató Intézetet, és feltett szándéka volt, hogy a közös gondolkodásba minél többeket meghívjon. Felelősséget érzett nem csupán a múltból eredő hagyományaink megtartása vagy a jelen nemzedékek pallérozása terén, hanem a jövő magyarjai felé fordulva is.

Földi életének utolsó szakaszában is – mikor meglátogatva még megadatott az a kegyelem, hogy beszélgethettünk – példát mutatott, amikor

szervedéseit felajánlotta Krisztusnak a magyar nemzetért. Ezzel is arra tanított minket, aki sokkal több szenvedéssel szembesült munkája során, mint bármelyikünk, hogy a szenvedés nem értelmetlen dolog, ha alázattal elfogadjuk.

Miniszterelnök Úr!
Kedves gyászoló Család!
Kedves Barátok, Pályatársak!
Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Most, amikor imával kísérjük utolsó földi útján, kérjük neki az örök világosságot és az üdvösséget.

Miniszter Úr! Igen tisztelt Professor Úr! Kedves Miklós! Nyugodj békében!

* *Elhangzott 2025. szeptember 19-én Sárváron, dr. Kásler Miklós professzor úr temetésén.*

Fotó: Magyarorsággkutató Intézet

Professzor dr. Kásler Miklós
 1950. 03. 01. – 2025. 09. 05.